

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑΝΕ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΛΟΓΑΡΙΑΖΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΖΩΕΣ

Στις 14/2 ο συνάδελφος Π.Β., πατέρας δύο παιδιών, έχασε την ζωή του στον δρόμο εν ώρα εργασίας όντας διανομέας της SPEEDEX. Στις 10/3 ο συνάδελφος Μ υπέκυψε στα τραύματα του ύστερα από ατύχημα στο δρόμο αφού νοσηλεύοταν 1 εβδομάδα. Ήταν συνάδελφος διανομέας στα MIKEL. Πέρυσι το καλοκαίρι συνάδελφος από την ACS παρασύρθηκε από απορριματοφόρο και σκοτώθηκε στην Πάτρα. Επίσης συνάδελφος 20 χρονών σκοτώθηκε σε ατύχημα στην Πρέβεζα. Καθημερινά συμβαίνουν εργατικά ατυχήματα που άλλοτε είναι «ελαφριά» (σπασμένα χέρια, πόδια κ.α) κι άλλοτε βαριά όπως του συναδέλφου στα

Χανιά που ακρωτηριάστηκε ή του συναδέλφου στα Γιάννενα που έπαθε ρήξη σπλήνας. Και φυσικά οι χρόνιες παθήσεις που αποκομίζουμε όλοι από αυτή την δουλειά (αυχενικά, χρόνιες βρογχίτιδες, ιγμορίτιδες, προβλήματα με τη μέση και τα γόνατα κ.α.)

Οι παραπάνω θάνατοι δεν αποτελούν μια «κακιά στιγμή». Δεν είναι η απροσεξία των «παιδιών». Είναι αποτέλεσμα της δουλειάς μας (ενός από τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα¹) αλλά και της συνεχούς υποτίμησης των εργασιακών συνθηκών και της πλήρους εντατικοποίησης της εργασίας μας. Σχεδόν κανένα αφεντικό και καμιά επιχείρηση δεν παρέχει εξοπλισμό προστασίας στους διανομείς. Για να κάνει κάποιος αυτή τη δουλειά, πρέπει να έχει δικό του μηχανάκι και να επιβαρυνθεί τα έξοδα κίνησης (βενζίνη) και συντήρησης (service, λάδια, ελαστικά, αμορτισέρ κλπ). Με λύπη μας διαπιστώσαμε ότι αρμόδιες υπηρεσίες όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, δήλωναν άγνοια για το γεγονός αυτό. Σε καμία άλλη δουλειά εργαζόμενος δεν βάζει τα μέσα που απαιτεί η δουλειά. Κανένας δάσκαλος δε κουβαλάει πίνακα από το σπίτι του, και κανένας μάγειρας τις κατσαρόλες της κουζίνας του. Επίσης κανένας μπουφетζής δεν πληρώνει το ρεύμα που έκαψε η μηχανή του καφέ και καμιά τηλεφωνήτρια δεν πληρώνει τον λογαριασμό τηλεφώνου. Ο εξοπλισμός, δηλαδή κράνος, μπότες, μπουφάν, αδιάβροχα επιβαρύνουν επίσης τον διανομέα. Η ασφάλιση στην καλύτερη περίπτωση θα είναι μερικά 2ωρα ή 4ωρα ένσημα την εβδομάδα παρόλο που δουλεύει καθημερινά συνήθως 8ωρα, συν Κυριακές, αργίες και βράδυ. Για δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα, επιδόματα αδείας ούτε λόγος, παρόλο που υπογράφουμε χαρτιά ότι μας καταβλήθηκαν. Αμειβόμαστε με την ώρα για 3 ευρώ αλλά λόγω των παραπάνω η πραγματική

μας αμοιβή είναι 2 ευρώ.

Οι καιρικές συνθήκες είναι ένα άλλο θέμα. Υπάρχει ο σχετικός γρίφος: τι είναι αυτό που δουλεύει από τους -10C έως τους +40C. Ναι σωστά καταλάβατε, είναι το «παιδί» με το μηχανάκι. Πως μας αντιμετωπίζουν οι πελάτες; Η λέξη «το παιδί» τα λέει όλα.

Σαν «παιδιά για όλες τις δουλειές» μας αντιμετωπίζουν και οι εργοδότες. Γιατί όταν δεν είσαι στο μηχανάκι και για κακή σου τύχη είσαι στο μαγαζί θα πρέπει να ασχοληθείς με καθαριότητες, τηλεφωνήματα, πληρωμή λογαριασμών, αγορά προϊόντων, προετοιμασία κουζίνας κ.α.

Κι όταν συμβεί ένα εργατικό ατύχημα το πρώτο πράγμα που κάνει ένας «σωστός» εργοδότης είναι να πάρει το ταμείο που έχουμε πάνω μας, να δει στην (όχι και τόσο συχνή) περίπτωση που το μηχανάκι είναι της δουλειάς αν μπορεί να συνεχίσει τη διανομή και φυσικά να μας πείσει να κρατήσουμε το στόμα μας κλειστό, ώστε να μη χρεωθεί το εργατικό ατύχημα, απαλλάσσοντας τον εαυτό του από την αποζημίωση και τυχόν μελλοντικές υποχρεώσεις που ορίζει ο νόμος. Για να πετύχει κάτι τέτοιο η εργοδοσία καταφεύγει συχνά σε εκφοβισμούς με απειλές του στυλ «αν με καταγγείλεις θα σε απολύσω» ή «δε θα ξαναδουλέψεις πουθενά» κ.τ.λ.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, όπου το κράτος τραβάει το χαλί κάτω από τα πόδια των εργαζομένων, όταν βρισκόμαστε σε ανάγκη, έχει προστεθεί και η καινούρια νομοθεσία, όπου μας καθιστά και τυπικά αναλώσιμους για τα αφεντικά. Έτσι από δω και πέρα σύμφωνα με μια δικαστική απόφαση, θα μπορεί ο εργοδότης να απολύει κάποιον που βρίσκεται σε αναρρωτική άδεια από εργατικό ατύχημα. Πρακτικά, δηλαδή, μας χρησιμοποιούν για να κάνουμε τη δουλειά τους και αν «χαλάσουμε» κατά τη διάρκεια της, μας «πετάνε» και παίρνουν άλλον.

Απέναντι λοιπόν στην κρατική και εργοδοτική αυθαιρεσία, είναι αναγκαίο να οργανωθούμε όλοι στο σωματείο, για να μη μείνει κανένας μόνος του, για να διεκδικούμε και να αντιστεκόμαστε συλλογικά, για να έχουμε όρους αξιοπρέπειας και ασφάλειας στη δουλειά μας και να μπορούμε να εκφραζόμαστε και να επικοινωνούμε με την κοινωνία, εμείς οι ίδιοι για τα προβλήματά μας.

Τόσο καιρό στον δρόμο μεταφέρουμε δέματα, φακέλους, φαγητό, καφέδες αλλά και την σιωπή μας, την μοναξιά μας, τον φόβο μας και την ιδέα ότι τίποτα δεν αλλάζει. Για εμάς η ζωή με αξιοπρέπεια δεν χαρίζεται αλλά κερδίζεται και διεκδικείται. Η διεκδίκηση της αξιοπρέπειας μας ως εργατές δεν μπορεί παρά να αποτελεί μονόδρομο στις μέρες μας. Μια διεκδίκηση συλλογική και από τα κάτω. Σήμερα είναι αναγκαίο να αγωνιστούμε όλοι μαζί, οι εκμεταλλεμένοι για την ίδια μας την ζωή. Να διεκδικήσουμε τα συμφέροντα μας και τα δικαιώματα ενθουμούμενοι πως κι αυτά δεν χαρίστηκαν αλλά κερδήθηκαν. Συλλογικά, οριζόντια και αμεσοδημοκρατικά να οργανώσουμε τις προσπάθειές μας και τους αυτόνομους εργατικούς αγώνες από τα κάτω, εναντίων όλων των εκμεταλλευτών της κοινωνίας.

* Εξοπλισμός, μηχανάκι και έξοδα κίνησης να παρέχονται από την επιχείρηση.

* Διατήρηση επιδομάτων: Επικινδυνότητας, διαχείρισης ταμείου, οικογενειακής κατάστασης, προϋπηρεσίας

* Όχι στο ελαστικό ωράριο

* Ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά

* Όχι στη μαύρη εργασία και την εργοδοτική αυθαιρεσία

**ΝΑ ΤΡΕΞΟΥΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

Σωματείο Βάσης Εργαζομένων Διανομέων Ιωαννίνων

<http://svedi2012.blogspot.gr>
svedi.ioannina@gmail.com

για τους διανομείς η δουλειά

είναι όντως σκότωμα

για αυτό αγωνιζόμαστε: